

[Helge Adam Møller]

Vi er enige i hvert ord, og vi vil selvfølgelig fastholde de partier, der stemmer for loven, på, at vi også skal leve op til lovens bogstav, således at fremtidens forsvar vil være velforberedt, veltrænet og veludrustet.

Og så til det tredje forslag, lovforslag nr. L 6. Det kan vi tilslutte os; det er jo en forudsætning for, at vi overhovedet kan få opstillet den internationale brigade. Vi føler også, at de tanker, der er om at frigøre personellet fra uddannelse og arbejde, er rigtige og rimelige, og vi er selvfølgelig rede til under udvalgsbehandlingen at se på det, hvis der måtte være forskellige tekniske problemer i lovforslagets udformning.

Og så til sidst nogle principielle, men meget vigtige bemærkninger. De gælder spørgsmålet om beordring kontra muligheden for, at den enkelte soldat kan melde fra over for visse opgaver. Det Konservative Folkeparti har hele tiden været imod, at professionelle soldater selv skulle kunne afgøre, om de ville løse de opgaver, Folketinget vedtog, eller om de ikke ville. Det var vores holdning i september 1992, det var det i foråret 1993, og det var det for et par måneder siden i august, da vi besluttede at sende en kampvognseskadron til Bosnien.

Vi har været imod fortrinsvis af tre grunde. Vi har været imod, fordi den nugældende lov hele tiden har været klar med hensyn til, at forsvarets personel havde pligt til at gøre tjeneste overalt i verden efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse.

Den anden grund var, at beordringsprincippet jo giver maksimal sikkerhed for personellet. Det gør det simpelt hen, fordi de enheder, der har arbejdet sammen i mange måneder eller år, selvfølgelig er bedre og mere effektive end enheder, hvor en stor del af personellet bliver tilført, nogle få uger før enheden skal ud at løse opgaver, som måske kræver kamp.

Den tredje væsentlige grund er, at samtlige personelorganisationer, altså alle de faglige organisationer, som repræsenterer de soldater, der skal ud at løse opgaverne, helt klart og entydigt har meldt, at de ønsker en beordring bl.a. af hensyn til deres egen sikkerhed. Man kan vel konstatere, at der hos personellet ikke har været vaklen i geledderne, som der har været hos De Radikale og hos nogle i Socialdemokratiet.

Den konservative holdning kan faktisk ikke udtrykkes bedre, end forsvarsministeren har

gjort det i Berlingske Tidende den 30. juli 1993. Ministeren skriver: »Det forekommer helt uantageligt, om regering og Folketing skulle gøre sine beslutninger om at imødekomme en henvendelse fra FN om styrkebidrag betinget af tilslutning fra det personel, der er ansat i forsvaret.«

Forsvarsministeren siger altså på almindeligt dansk, at det er helt uantageligt, at personel ansat i forsvaret kan melde fra til FN-opgaver. Hvor er jeg enig.

Men den holdning har ministeren ikke mere, eller rettere sagt, for at være fair, har Det Radikale Venstre tvunget ministeren til at fremlægge en ordning, som ministeren klart gik imod for 2 måneder siden. Jeg ønsker ikke Det Radikale Venstre til lykke med denne sejr. Jeg synes, den er beskæmmende.

Den konservative holdning er klar: Vi ønsker ikke noget brev ud til alle ansatte i forsvaret med spørgsmål, om de vil opfylde deres tjenestepligt. Selvfølgelig er forsvarets personel loyalt over for trufne beslutninger i Folketinget; det har det altid været. Og fordi nogle politikere og partier det sidste års tid har rystet på hånden og truffet forkerte beslutninger, er det urimeligt, at disse politikere ikke bare retter deres fejl snarest. I stedet foretrækker man endnu i mange måneder at træde rundt i fejltagelser. Det har forsvarets personel ikke forjent.

Det konservative forslag er kort og godt, at man skal glemme alt om at sende breve ud til forsvarets personel og alene henholde sig til den paragraf, der nu er i lovens § 11.

Lad mig slutte med at sige, at med disse principielle bemærkninger kan jeg og den konservative gruppe tilslutte os de tre forslag, og vi ser frem til en hurtig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Helge Adam Møller brugte udtrykket vaklen i geledderne og henviste til, at der var vaklen i de radikale geledder. Det opfatter jeg ikke som en nedsættende bemærkning, eftersom jeg ikke mener, at der bør være militær disciplin på den politiske front.

Men jeg synes måske, hr. Helge Adam Møller skulle overveje, om bemærkningen ikke nok så meget rammer Det Konservative Folkeparti. Jeg mindes – og jeg tror også hr. Helge